Stanton T. Friedman

Ştiinţa şi misterele OZN

Călătorii interstelare, prăbuşiri ale unor nave şi evenimente muşamalizate de guvern

Citiţi această carte pentru a vă schimba părerea despre fenomenul OZN!

TREBUIE SĂ ŞTII

Stanton T. Friedman

Ştiinţa şi misterele OZN

Călătorii interstelare, prăbuşiri ale unor nave şi evenimente muşamalizate de guvern

Traducere din engleză
de Liviu Mateescu

Lifestyle PUBLISHING

TREBUIE SĂ ŞTII

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

DESIGN:

Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Răzvan Nasea

CORECTORI:

Sînziana Doman
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRIEDMAN, STANTON
Știința și misterele OZN : călătorii interstelare, prăbușiri de nave și mușamalizări ale guvernului / Stanton Friedman ; trad.: Liviu Mateescu. – București : Lifestyle Publishing, 2011
ISBN 978–606–92805–4–6

I. Mateescu, Liviu (trad.)

001.94 OZN

Titlul original: FLYING SAUCERS AND SCIENCE. THE MYSTERIES OF UFOS: INTERSTELLAR TRAVEL, CRASHES AND GOVERNMENT COVER–UPS.
Autor: Stanton T. Friedman, MSc.

Copyright © 2008 by Stanton T. Friedman

Prezenta ediție s–a publicat prin acord cu editura The Career Press, USA.

Copyright © Lifestyle Publishing, 2011 pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte din Grupul Editorial Trei

C.P. 27–0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e–mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978–606–92805–4–6

Cartea de față este dedicată
iubitoarei mele soții,
Marilyn,

care a tolerat cu atâta răbdare – timp de zeci de ani –
obsesia mea de a afla adevărul despre farfuriile zburătoare.
Ea a trăit cu programele radio și cu apelurile telefonice
de noapte, cu lungile mele călătorii departe de casă,
cu vizitele unui larg spectru de persoane din mass-media
și cu imensul munte de hârtii, cărți și înregistrări video
(relevante, sper eu).
Sper că a meritat efortul.

Mulțumiri

Doresc să exprim mulțumirile mele pline de recunoștință Rețelei Mutuale OZN pentru susținerea financiară a numeroaselor mele apariții la simpozioanele ei anuale, obligându-mă să pregătesc articole care să fie incluse în lucrările simpozioanelor.

Mulțumesc, de asemenea, Fondului pentru Cercetări OZN, care mi-a oferit granturi de cercetare pentru a mă susține în investigațiile mele pe teren legate de Roswell și în vizitele efectuate la mai multe arhive documentare.

Lui Robert Bigelow, pentru generosul grant de cercetare pentru studiile legate de Roswell și de MJ-12.

Producătorilor unui mare număr de programe radio și TV, care au oferit o tribună ideilor mele.

Sutelor de colegii care mi-au permis să stimulez comunitățile studențești cu conferințe și vizite în clasă.

Agentului meu literar John White, care a fost atât de convingător cu editurile.

Tuturor acelor martori curajoși care au fost dispuși să vorbească în ciuda antipatiei unor negativiști răi și zgomotoși.

Cuprins

Cuvânt înainte
de dr. Edgar Mitchell și dr. Bruce Maccabee 10
Introducere 21

1. Dovezi ale originii extraterestre a farfuriilor zburătoare 28
2. *Poți* ajunge aici de acolo 60
3. De unde vin ei? 96
4. Un Watergate cosmic 106
5. Cultul SETI 134
6. Întrebările OZN de tip „de ce?“ 160
7. Știință, science–fiction și OZN–uri 182
8. OZN–urile și opinia publică 208
9. Farfuriile prăbușite de la Roswell – actualizare 228
10. Presa și farfuriile zburătoare 254
11. Documentele Operațiunii Majestic 12 268

Concluzie. Ce importanță are? 308

Despre autor 314
Bibliografie 316

Cuvânt înainte

de dr. Edgar Mitchell și dr. Bruce Maccabee

În ultima vreme, ideea că cel puțin o jumătate din secolul 20 a fost marcată de o prezență extraterestră pe Pământ și în jurul lui este încet-încet tot mai larg acceptată în Statele Unite și în mare parte de lumea occidentală. Aceasta s-a întâmplat în ciuda eforturilor neîncetate ale autorităților politice, militare și culturale din Statele Unite și din alte țări de a ascunde și chiar a nega activ faptele, prin lansarea de informații false sau distorsionate despre observații sau despre alte relatări.

Pentru noi, pentru omenire, descoperirea faptului că nu suntem singuri în univers trebuie să fie considerată unul dintre cele mai remarcabile evenimente din întreaga noastră istorie. Tehnologia noastră a ajuns abia în cursul actualelor generații la punctul în care ne putem aventura dincolo de limitele planetei. Putem vedea imensitatea cosmosului într-un mod în care niciun om de dinaintea noastră nu îl putea concepe.

Dezbaterile privind oportunitatea, moralitatea și chiar legalitatea unei asemenea negări oficiale și mușamalizarea aferentă acestor evenimente într-o societate liberă și deschisă vor continua timp de decenii, probabil. Justificări de tipul securității naționale sau potențiala folosire a cunoștințelor de către armatele adversarilor, tulburări publice și chiar teama de răscoale, toate acestea pot fi invocate de cei care încearcă să apere această politică. Faptul că prăbușirea de la Roswell, devenită între timp celebră, a avut loc la scurt timp după al Doilea Război Mondial, cel

mai cuprinzător și mai dezastruos război din istorie, ca și după folosirea pentru prima oară a armamentului nuclear în război – armament care a fost inițial încercat la Poligonul de Teste White Sands – a fost de natură să îngrijoreze serios militarii.

Încă rămâne de văzut dacă această îngrijorare este sau nu întemeiată. Totuși, în contextul Războiului Rece, este de înțeles de ce militarii și comunitatea informațională s-au temut că extratereștrii sunt ostili. Dar, cum nu puteau face nimic împotriva lor, nu au dorit ca publicul să știe. (Celebra piesă radiofonică *Războiul lumilor* fusese emisă pe Coasta de Est cu doar câțiva ani înainte și produsese o panică generalizată.) În plus, în lumina recuperării unei nave extraterestre la Roswell, militarii și serviciile de informații nu doreau ca inamicii Americii din Războiul Rece să știe că avem acces la o tehnologie avansată, care putea fi folosită de Statele Unite pentru a transporta arme. Deci se poate ca argumentele pentru impunerea vălului secretului, pentru negări și pentru dezinformări apropo de OZN-uri să fi fost justificate.

Dar dacă acesta este cazul, trebuie să ne întrebăm de ce o asemenea politică este continuată și în zilele noastre, când publicul este bine informat și acceptă în mare parte acest subiect.

Indiferent de cum vedem argumentele pro și contra privind cei 60 de ani de negare oficială a existenței extratereștrilor pe planeta noastră și în apropierea ei, adevărul s-a insinuat treptat în conștiința publicului și este acum acceptat, mulțumită în parte chiar poveștilor stupide și contradictorii furnizate de sursele oficiale. Dar cel mai mare merit în descoperirea adevărului îl au dedicarea, rigurozitatea și competența unui număr restrâns de investigatori, între care se numără și Stanton Friedman.

Veteran de 40 de ani al căutării adevărului despre OZN-uri, Stan Friedman și-a folosit cunoștințele științifice și pregătirea de fizician în domeniul nuclear, ca și înclinarea pentru o tenace urmărire a faptelor, pe care le-a separat de o mulțime de fantezii și minciuni, pentru a deveni un personaj

major în efortul de dezvăluire a prezenței și activităților vizitatorilor noștri extratereștri. Activitatea și opera lui în acest domeniu merită cele mai înalte aprecieri.

—Edgar Mitchell, căpitan, USN (în retragere).
Pilot al modulului lunar *Apollo 14*
(al șaselea om pe Lună)

„Cei care cred în OZN-uri sunt țăcăniți 99,44%."

Această părere aparține redactorului-șef al revistei tehnice *Applied Optics* și este conținută într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o acesta în legătură cu articolul scris de mine despre celebrele – la acea vreme – observații OZN din Noua Zeelandă, din decembrie 1978. În ciuda părerii lui despre „credincioșii OZN", el a permis publicarea articolului, deși acesta susținea că lumina văzută nu a putut fi identificată. El a acceptat și publicarea unui al doilea articol, al unor oameni de știință care discutau despre articolul meu, ca și a unui al treilea articol – al meu – în care răspundeam criticilor din al doilea articol. Lucrurile nu s-au oprit aici, dar povestea întreagă și articolele publicate sunt disponibile la http://brumac.8k.com/NEW_ZEALAND/NZSB.html.

Publicarea a trei articole scurte care discutau despre una dintre observațiile din Noua Zeelandă este una dintre puținele ocazii – s-ar putea să fie unica – în care un caz OZN este discutat de o manieră argumentativă în literatura științifică serioasă. Refuzul de a publica discuții pe tema relatărilor OZN și părerea mai sus citată a redactorului-șef al publicaţiei *Applied Optics* ilustrează puținul respect pe care comunitatea științifică în mare (dar nu toți oamenii de știință) îl are în privința evenimentelor OZN și a „ufologiei" (domeniul studierii observațiilor OZN și a fenomenelor asociate).

Tendința oamenilor de știință de a respinge relatările OZN ca fiind niște observații superficiale ale unor observatori neantrenați, susținând că toate sunt interpretări greșite,

farse sau iluzii, există de la bun început, încă de la finele lui iunie 1947, când experimentatul pilot Kenneth Arnold, care acumulase peste 4 000 de ore de zbor, a raportat observarea a mai multe obiecte de formă semicirculară care zburau pe deasupra munților Rainier și Adams, în statul Washington. Obiectele nu aveau caracteristicile tipice unor avioane (aripi, stabilizatoare verticale, motoare). El a spus că zburau cu mișcări bruște și în zigzag, asemănătoare cu acelea ale unui disc rotitor care ricoșează din apă. (Un ziarist a transpus descrierea dinamicii zborului obiectelor la obiectele însele și le-a botezat „farfurii zburătoare". Denumirea a prins, deși Arnold nu a spus că ar semăna cu niște farfurii.) La câteva săptămâni după relatarea lui Arnold, care a fost publicată în întreaga țară, au apărut sute de rapoarte privind obiecte stranii care se deplasau pe cer. Forțele Aeriene ale Armatei au început să culeagă aceste rapoarte și au declarat public: „Nu sunt de-ale noastre". Purtătorii de cuvânt ai Forțelor Aeriene au recunoscut că nu știu ce anume produce aceste observații. În următorii câțiva ani, Forțele Aeriene au susținut că majoritatea observațiilor se pot explica prin fenomene banale (fenomene meteo, păsări, avioane confundate cu altceva, stele sau planete, farse și așa mai departe). Iar cele care nu au putut fi explicate pur și simplu nu conțineau suficiente informații pentru a permite identificarea fenomenelor. Forțele Aeriene au comunicat de asemenea marelui public (și comunității științifice): „Nu vă faceți griji, ne ocupăm noi de chestia asta și deocamdată nu am găsit nimic". Au adăugat și că, după toate aparențele, aceste farfurii zburătoare nu prezintă niciun pericol.

Comunitatea științifică a tratat observațiile din două puncte de vedere: teoretic și experimental. Nu exista nicio teorie care să explice caracteristicile generale raportate ale farfuriilor zburătoare: forma tipică rotundă sau semicirculară, capacitatea de a alterna viteze mari cu staționarea în aer, puține indicii sau niciunul că ar avea mecanisme de propulsie și liniștea aproape deplină atunci când zboară sau stau suspendate. (Notă: toate vitezele mari obținute de oameni până

acum depind de arderea rapidă a unui carburant. Combustia produce zgomot, fie că e vorba de motoare cu piston, motoare cu reacție sau camera de combustie a unui motor de rachetă. Aparatele de zbor mai ușoare decât aerul pot fi foarte silențioase, dar ele nu se deplasează rapid.) Unii dintre oamenii de știință și inginerii de la Forțele Aeriene care lucrau la cele mai noi dispozitive de propulsie au crezut inițial că aceste inexplicabile farfurii ar putea fi mașini zburătoare sovietice cu propulsie atomică, bazate pe proiectele făcute de germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dar au abandonat rapid ideea, pentru că erau siguri că sovieticii nu ar permite ca asemenea aparate secrete să zboare deasupra Statelor Unite, unde s-ar putea prăbuși, dezvăluindu-și secretele. După eliminarea ipotezei privind „aparate sovietice avansate", concluzia a fost că farfuriile văzute sunt rezultatul unor identificări greșite, al unor farse și halucinații. Nu exista nicio bază teoretică pentru o a patra posibilitate: aparate zburătoare produse „altundeva" (cu alte cuvinte, nu pe Pământ). Principalul raționament împotriva acestei explicații era că distanțele dintre Pământ și alte planete ipotetice sunt atât de mari, încât „nu pot să zboare de acolo și până aici". Teoria era că ar cere prea mult timp și energie pentru a construi o flotă de farfurii zburătoare (sau de nave-bază, similare cu portavioanele) care să zboare de la alt sistem stelar până la al nostru. (În ultimii ani, Stanton Friedman a atacat în conferințele lui această obiecție teoretică la farfuriile extraterestre, iar acum face același lucru în cartea lui.)

De asemenea, în primii ani ai observațiilor OZN (din 1947 până în 1952, dar și după) comunitatea științifică s-a bazat puternic pe opiniile exprimate de puținii oameni de știință care efectiv au studiat evenimentele individuale și au propus o explicație pentru ele. Acești oameni de știință au abordat problema în stilul experiment/teorie: ne închipuim că fiecare observație este un experiment nerepetabil, din care rezultă date observaționale; a se găsi un fenomen teoretic capabil să explice datele. Concluzia acestei abordări ar fi fost: observații inexplicabile, dar ea a fost viciată de serioasa prejudecată

antifarfurii a oamenilor de știință de factură clasică („nu pot ajunge de acolo până aici"). Prin urmare, știința oficială are adesea tendința de a forța explicații. Acești savanți susțin că au explicat o observație fără a dovedi efectiv că explicația lor este validă. De pildă, o „teorie" în privința celor văzute de Kenneth Arnold este că acesta a fost martorul unui „miraj montan". Toate bune și frumoase și „științifice", dar, dacă ai stabilit teoria, atunci este necesar să determini exact care parte dintr-o observație poate această teorie să explice. În acest caz mirajele montane sunt asociate cu munții. Arnold a raportat că a văzut farfuriile lângă muntele Rainier. Să zicem că acesta este un (foarte slab) argument în favoarea teoriei de mai sus. Studii mai aprofundate ale acestei teorii arată totuși că nu există nicio concordanță între ea și alte aspecte ale observației: mirajele montane apar *deasupra* vârfurilor muntoase, pe când Arnold a susținut că farfuriile erau *sub* nivelul vârfului muntelui Rainier (le-a văzut profilându-se pe versantul muntelui), mirajele nu efectuează mișcări laterale – ele stau deasupra vârfului muntelui –, pe când Arnold le-a văzut deplasându-se pe direcția nord-sud cu mare viteză (chiar a măsurat viteza: aproximativ 2 700 km/h!); mirajele sunt în mod normal niște imagini neclare (și inversate) ale vârfurilor montane, în timp ce Arnold a văzut reflexii puternice ale Soarelui pe acele obiecte. Deci, teoria mirajului montan are un punct slab de concordanță și trei puternice contraargumente. Prin urmare, această ipoteză trebuie respinsă. Deși teoria nu prezintă concordanță cu observația, teoria a fost publicată. Probabil că unii au citit explicația și au decis că Arnold a văzut un miraj.

Un om de știință care susține că a explicat cele văzute de Arnold, dr. Donald Menzel (discutat în cartea de față), a propus ideea că Arnold a văzut „străfulgerări ale zăpezii viscolite" de pe versanții muntelui Rainier. Vântul ar transporta zăpada de pe muntele Rainier spre sud, ceea ce ar explica mișcarea laterală. Totuși, zăpada ar fi albă… ca zăpada, nu ar arăta ca niște obiecte semicirculare metalice. Mai mult, vânturile care spulberau zăpada ar fi trebuit să fie detectate

de Arnold, care zbura la sud de muntele Rainier. Dar Arnold a raportat vreme calmă, fără vânt. Deci și rafalele de zăpadă trebuie respinse. Menzel a mai propus și ipoteza unor „unde în nori“ și „picături de apă pe parbrizul [avionului]“, alte două explicații ratate. Aceste explicații teoretice, ca și altele au fost oferite pentru observațiile lui Arnold fără o verificare atentă a detaliilor. Niciuna dintre explicațiile propuse nu s-a potrivit satisfăcător cu datele observaționale.

Deoarece Menzel și alții au sugerat atât de multe posibile explicații, comunitatea științifică în ansamblul ei pare să fi tras concluzia că observaţiile lui Arnold au fost explicate. Dar această concluzie a fost trasă fără o analiză independentă a datelor de către alți oameni de știință. Se pare că oamenii de știință au tras concluzia că, dat fiind că nu există o rațiune teoretică să se creadă că farfuriile ar fi altceva decât fenomene obișnuite, nu există nici motive să pună sub semnul întrebării explicațiile propuse de Menzel și de ceilalți de-a lungul anilor, începând cu 1947. Comunitatea științifică nu a reușit să pună în discuție nici explicațiile oferite pentru alte incidente de alți oameni de știință sau neofiți.

Alt factor important din primii ani (1947–1960) care a determinat comunitatea științifică să evite studierea evenimentelor OZN este acela că Forțele Aeriene au preluat controlul asupra celor mai bune date, mulțumită observatorilor militari, observațiilor cu martori multipli, radarului și așa mai departe. Oamenii de știință civili nu erau, în general, suficient de interesați în incidentele OZN ca să facă o călătorie până la Baza Aeriană Wright-Patterson, ca să vadă datele observaționale, astfel încât foarte puțini din afara mediului militar au avut idee despre datele cele mai bune. În același timp, Forțele Aeriene au ascuns cu mare succes datele, susținând oficial că, „în ciuda tuturor eforturilor“, a investigațiilor [Proiectele Sign (1948), Grudge (1949–1951) și Blue Book (1952–1969)], nu s-a descoperit nicio dovadă privind o tehnologie extraterestră. Astfel, în primii ani s-a stabilit o „tradiție“ conform căreia observările farfuriilor zburătoare nu sunt rezultatul unei științe sau al unei tehnologii

extraterestre și totul poate fi explicat. Această tradiție ne spune că au existat prea puține incidente OZN (de fapt, poate unul singur, cel din Noua Zeelandă) care au fost discutate în reviste științifice serioase. Această tradiție este aceea care l-a determinat pe redactorul-șef de la *Applied Optics* să emită comentariul cu „99,44%". Și în cadrul acestei tradiții a acționat și redactorul de la *Science Magazine* în 1974, când a respins prima mea tentativă de a publica un articol științific despre un incident OZN.

În 1967 era „legitim" să discuți deschis despre OZN-uri, pentru că la mijlocul anilor 1960 fuseseră văzute atât de multe OZN-uri, încât Congresul a ordonat Forțelor Aeriene să efectueze o investigație independent de Proiectul Blue Book. (Această investigație a devenit „Studiul Condon" de la Universitatea Statului Colorado, întins pe doi ani.) În acel an, *Science Magazine* a publicat în numărul din 15 septembrie un articol semnat de William Markowitz cu titlul „Fizica și metafizica Obiectelor Zburătoare Neidentificate". Articolul era perfect consecvent cu tradiția. Markowitz argumentează că, din cauză că obiectele văzute par să încalce unele legi ale fizicii și ale ingineriei, așa cum le cunoaștem noi și pentru că el nu avea cunoștință de nicio dovadă indubitabilă, fie directă, fie sub formă materială, aceste farfurii zburătoare nu puteau fi nave extraterestre. Peste trei ani, pe 6 noiembrie 1970, *Science* a publicat încă un articol, la fel de consecvent cu tradiția, cu titlul „Statutul atipic în observațiile de farfurii zburătoare". În acest articol, Donald Warren spune că persoanele care au în viață „statut atipic" (adică, de pildă, au șase clase și au ajuns mari mahări în vreo corporație, sau, dimpotrivă, un fost înalt funcționar bancar ajuns măturător) s-ar putea să simtă un stres suplimentar, care va duce la alienarea față de societate și deci la o mai mare probabilitate de a raporta farfurii zburătoare. *Science* a publicat și scrisori către redacție, multe dintre ele criticându-l pe Markowitz, așa că am avut senzația că s-ar putea include în *Science* și un articol pro-OZN.

După valul de observații OZN din toamna lui 1973, m-am hotărât să-mi asum riscul. Am trimis un articol cu titlul „De

ce este posibil ca un om de știință să ancheteze OZN–urile?“. Articolul sublinia faptul că anumite observații OZN par a fi inexplicabile, oferind drept exemplu o observație cu mulți martori și pe o durată lungă a unui obiect straniu, în formă de rachetă, care a plutit deasupra unui munte de lângă Shenandoah Valley, în Virginia. La două săptămâni după depunere, am primit de la redacție o scrisoare prin care eram anunțat că au deja suficiente articole pentru următoarele șase luni, așa că, dacă voiam să–mi văd articolul publicat, trebuia să mă adresez altei reviste. Evident, aş fi fost dispus să aștept un an ca să am un articol publicat în *Science*, așa că am luat scrisoarea drept o respingere pe loc și fără drept de apel. Tradiția ieșise din nou învingătoare.

Peste cinci ani, când am trimis prima mea scrisoare redacției revistei *Applied Optics*, punctul de vedere tradițional încă era dominant. Prima scrisoare nu se referea la observațiile OZN din Noua Zeelandă – acestea încă nu avuseseră loc. Scrisoarea cu pricina era un răspuns la un articol de tip tradiționalist publicat în numărul din 1 noiembrie al revistei *Applied Optics*, în care autorii sugerau că unele fenomene OZN inexplicabile ar putea fi de fapt roiuri de insecte luminiscente. Insectele ar fi emis lumină pentru că prin componentele ascuțite ale corpurilor lor (antene, picioare) ar surveni descărcări electrice, încărcarea provenind din puternicele câmpuri electrice care apar în anumite condiții atmosferice calme (nu numai pe timp de furtună). Scrisoarea mea punea în discuție această ipoteză numită BUFOH („OZN–gângănii“). După câteva luni, redactorul–șef a spus că îmi va publica scrisoarea către redacție dacă o voi face mai scurtă. Dar între timp au survenit observațiile din Noua Zeelandă, iar eu am efectuat cercetări la fața locului și am făcut o analiză optică a filmului color care a înregistrat luminile, reușind să dau o estimare a puterii radiative a uneia dintre lumini. De asemenea, am încercat să–mi public estimările în *Nature*, dat fiind că această revistă scosese un articol despre observații curând după eveniment. Dar *Nature* mi–a respins articolul – nu pentru că analiza ar fi fost eronată, ci pentru că redacția

dorea un studiu mult mai cuprinzător. Dat fiind că estimarea mea energetică era în același timp pertinentă și nepublicată, i-am propus redactorului-șef de la *Applied Optics* ca, în loc să publice replica mea la BUFOH, să se gândească la publicarea analizei mele optice și a estimării energiei radiate pe post de replică indirectă la BUFOH (evident, lumina înregistrată pe filmul din Noua Zeelandă nu putea fi un roi de insecte luminiscente!). El a fost de acord, dar cred că nu din cauză că adoptase un punct de vedere nepărtinitor, științific, ci mai degrabă pentru că simțea că „îmi este dator" pentru că întârziase atât de mult publicarea replicii mele la BUFOH. Ulterior, el a publicat o caustică replică la adresa scrisorii mele și, fără prea mare entuziasm, replica mea la replică.

Ceea ce vreau să spun aici este că, chiar și în condiții „optime", oamenii de știință acceptă în marea lor majoritate tradiția. În cartea de față, Stanton Friedman arată de ce oamenii de știință ar trebui să respingă tradiția. Aceștia ar trebui să analizeze ei înșiși cele mai enigmatice observații din ultimii 60 de ani. El arată că argumentele principale care susțin tradiția, de tipul „nu există observații interesante care să nu poată fi explicate și nicio observație inexplicabilă nu este interesantă" (l-am parafrazat aici pe Carl Sagan), sau „toți martorii OZN sunt observatori nepricepuți" (parafrază după Edward Condon), sunt pur și simplu eronate. În literatura „deschisă" (spre deosebire de literatura guvernamentală „închisă", despre care putem doar emite ipoteze) există relatări ale unor observații OZN care combină martori multipli (de la doi în sus) cu o durată prelungită (multe secunde sau chiar minute, eventual chiar mai mult) și dimensiuni unghiulare relativ mari, care permit observarea unor detalii (o treime din mărimea relativă a Lunii sau mai mult). Unele observații includ detecții radar (terestru sau aeropurtat, sau ambele), altele conțin efecte fizice asupra tehnologiei (mașini care se opresc, comenzi ale avioanelor care nu mai răspund), altele includ urme de aterizare și multe care includ fotografii și filme (peliculă sau bandă magnetică). (Observațiile din Noua Zeelandă sunt singurele cunoscute mie care combină martori

multipli cu radar terestru și aeropurtat, ca și film color și înregistrări pe bandă audio efectuate în acel moment.)

După ce a susținut sute de conferințe efectiv în toată lumea, Stan este foarte obișnuit cu întrebările puse de oameni și răspunde în această carte la mai multe asemenea întrebări. Veți afla de ce crede el că SETI (Programul de căutare a inteligențelor extraterestre), care încearcă să detecteze semnale radio sau luminoase emise de alte civilizații, este „prostesc" și foarte probabil va eșua, chiar dacă, „undeva, pe acolo", există civilizații extraterestre. Veți afla și de ce crede el că există o mușamalizare guvernamentală, un „Watergate cosmic[1]". Veți afla unde au greșit oamenii de știință atunci când au prezis diverse limite ale progresului tehnologic (de pildă, afirmația că zborul în vehicule mai grele decât aerul este imposibil, cu doar trei luni înainte de zborul fraților Wright). Veți afla și despre prăpastia dintre ozenologie și literatura științifico-fantastică (scriitorii de SF acceptând pe deplin „tradiția"). Veți fi surprinși de rezultatele sondajelor de opinie, date fiind aspectele negative ale tradiției din punctul de vedere al ozenologiei. De asemenea, veți găsi aici cele mai noi detalii despre prăbușirea de la Roswell, despre răpirea lui Betty și Barney Hill și despre celebrele documente MJ-12.

Cartea de față ar trebui să vă ajute să depășiți bariera tradiției, lucru pe care l-am reușit noi acum mulți ani. După ce am studiat subiectul timp de peste 40 de ani, nu pot decât să fiu de acord cu Stan: obiectele zburătoare extraterestre sunt reale. Nu suntem singuri!

—dr. Bruce Maccabee

[1] Aluzie la interceptările ilegale efectuate de administrația americană la hotelul Watergate, care au condus în cele din urmă la demisia președintelui Nixon. (*N.t.*)

Introducere

În 1958, am comandat, într-o doară, o carte numită *The Report on Unidentified Flying Objects*, scrisă de un anume Edward J. Ruppelt, căpitan în Forțele Aeriene ale SUA. (Trebuia să mai adaug o carte la comandă, ca să mi se ofere transport gratuit al pachetului.) Cartea avea prețul redus la un dolar de la 2,95, adică exact prețul transportului dacă nu aș fi comandat-o. Deci, era practic gratis. Nota publicitară spunea că Ruppelt fusese șeful Proiectului Blue Book. La vremea aceea, eram tânăr fizician în domeniul nuclear și lucram la General Electric, lângă Cincinnati, la proiectul avioanelor cu propulsie nucleară, așa că mi-am închipuit că Ruppelt știe despre ce vorbește. Forțele Aeriene ale Statelor Unite (USAF) finanțau programul nostru împreună cu bătrâna Comisie pentru Energia Atomică. Mi-am zis că, cine știe, dacă OZN-urile sunt reale, poate folosesc pentru propulsie energia nucleară. Oricum ar fi fost, cartea era bună măcar ca să râzi de ea. Pe vremea aceea citeam foarte mult.

Cartea m-a interesat, iar acum, în retrospectivă, pot spune că am avut mare noroc că a fost prima mea carte despre OZN-uri. (Am descoperit ulterior că multe asemenea cărți nu fac nici cât hârtia pe care sunt tipărite.) Am citit mult mai multe pe această temă și am descoperit un foarte important volum, numit *Project Blue Book Special Report No. 14* la Biblioteca Universității Berkeley, California. M-a captivat pe loc (detalii complete în capitolul 2). Atunci m-am înscris în două grupuri foarte serioase: Comitetul Național pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene și Organizația pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene (ambele de mult dispărute), pentru a primi pliantele lor periodice. Am citit și mai mult în

domeniu. Am fost transferat de la un proiect guvernamental secret anulat la altul și am discutat chestiunea cu colegii mei. Niciodată nu am visat că îmi voi scrie opera principală pe această temă în 2008.

Am susținut prima mea conferință despre farfuriile zburătoare în 1967, în sufrageria unei doamne care era tehnician la Laboratorul Astronuclear Westinghouse de lângă Pittsburg, Pennsylvania. Acolo proiectam, construiam și testam rachete cu propulsie nucleară, pentru a fi folosite eventual ca trepte superioare în explorarea spațiului îndepărtat. Clubul de lectură al doamnei respective se ocupase de cartea lui Frank Edwards *Flying Saucers Serious Business*[2], care la acea vreme era un bestseller. Mă împrietenisem cu Edwards pe când locuiam la Indianapolis și lucram la General Motors, la alt proiect nuclear care avea să fie abandonat, și tocmai citisem o carte pe care mi-o trimisese. Urmând sfatul lui, am sunat la KDKA, un post de radio cu o putere de 50 de kilowați, numit și Clear Channel, pentru a discuta cu producătorul unui talk-show numit *Contact*. „Nu ne suna, te sunăm noi", mi-au spus ei. Peste câteva săptămâni, chiar m-au sunat, dar numai pentru că unul dintre invitați își anulase participarea în ultima clipă, iar eu locuiam chiar lângă sediul postului. Gazda clubului de carte auzise emisiunea și restul e istorie. De atunci, am susținut peste 700 de conferințe, în toate cele 50 de state, în nouă provincii din Canada și în alte 16 țări. La unele, am avut parte de 2 000 de ascultători. Cele mai multe au avut loc la universități și colegii. Multe le-am avut la societăți de inginerie, cluburi de management, secțiuni ale American Institute of Aeronautics, American Nuclear Society, Institute of Electrical and Electronic Engineers și alte asemenea. În plus, am apărut în multe sute de emisiuni radio și TV. Am avut incredibilul noroc de a primi întrebări de la foarte mulți oameni.

Ca urmare a acestor întrebări, am simțit că este o nevoie reală de o carte cuprinzătoare, care să acopere în profunzime

[2] Carte apărută în Statele Unite în 1966. Versiunea românească („Farfuriile zburătoare, o chestiune serioasă", Ed. Științifică și Enciclopedică) a apărut în 1969. (*N.t.*)

multe detalii pe care nu am avut timp să le discut într-o singură conferință sau într-un interviu, sau într-un film documentar. Toate cărțile mele anterioare se concentraseră în direcții relativ înguste: *Crash at Corona: The Definitive Study of the Roswell Incident,* scrisă în cooperare cu Don Berliner, era dedicată, evident, evenimentului Roswell, eu fiind primul investigator civil al cazului. A doua mea carte, *TOP SECRET/MAJIC*[3], se concentra asupra documentelor Operațiunii secrete Majestic 12, autentice, controversate și atât de importante, ca și asupra documentelor MJ-12 false. A treia carte a mea, *Captured! The Betty and Barney Hill UFO Experience*, a fost scrisă în cea mai mare parte de coautoarea mea Kathleen Marden (nepoata lui Betty). Cartea conține o mulțime de informații despre cazul Hill, nepublicate anterior, inclusiv atacurile unor negativiști foarte zgomotoși, ca și o foarte importantă hartă stelară văzută de Betty la bordul navei. Am fost primul care a scris despre palpitanta operă a lui Marjorie Fish și primul care a răspuns criticilor.

În final, am decis că am întârziat prea mult scrierea unei cărți de tip compendiu, un fel de manual de ozenologie care să acopere mai în profunzime materialul pe care în conferințele mele de 60-90 de minute sau în rubrica mea lunară din jurnalul MUFON sau pe pagina mea web www.stanfordfriedman.com abia am putut să-l ating. La urma urmei, la frumoasa vârstă de 73 de ani, câți ani de sănătate și de minte întreagă mai am? Fiind un tip optimist și ținând cont de faptul că ambii mei părinți au trăit până la vârsta de 89 de ani, presupun că mai am ceva ani de viață.

În plus, am scris numeroase articole de mărime medie pentru prezentările anuale de la simpozioanele MUFON. Toți vorbitorii sunt obligați să predea o lucrare care să fie tipărită în analele simpozionului, distribuite la conferință. Ale mele aveau titluri cum ar fi „Farfuriile zburătoare și fizica", „Demascarea denigratorilor cazului Roswell", „Roswell și

[3] Publicată în limba română sub titlul *Top Secret/Majestic* la Editura Domino, 1996. (*N.red.*)

Majestic 12 în noul mileniu", „Călătorii interstelare? DA!" și altele asemenea. Evident, nu am citit aceste lucrări cu glas tare la conferințe; le-am prezentat pe scurt, folosind diapozitive. Fiecare prezentare de la simpozion m-a obligat să mă gândesc în detaliu la o anumită zonă a ozenologiei.

Cartea de față acoperă în profunzime răspunsurile mele la întrebări de tipul *Există vreo dovadă că unele OZN-uri sunt nave spațiale extraterestre?* și se referă la studiile științifice la scară largă pe care denigratorii le evită cu consecvență. Cartea se ocupă pe larg de problema posibilității călătoriei interstelare în regiunea noastră din galaxie – iar aici mă bazez pe propria mea carieră de fizician în domeniul nuclear, calitate în care am lucrat la avioane nucleare avansate, rachete cu fisiune nucleară, rachete cu fuziune nucleară și centrale nucleare pentru aplicații spațiale. De asemenea, îmi este ușor să demonstrez eforturile susținute – și în general reușite – ale guvernului american având drept scop acoperirea faptelor și trimiterea presei și a comunității științifice pe piste greșite, prin minciuni și jumătăți de adevăr. Există într-adevăr un caz Watergate cosmic. Firesc, voi folosi cei 14 ani de muncă în proiecte nucleare secrete (se pare că specialitatea mea sunt programele unor mari corporații, sprijinite de guvernul federal, palpitante, solicitante și în ultimă instanță abandonate). De asemenea, mă voi prevala și de vizitele mele la 20 de arhive cu documente.

Mi se pare necesară atacarea uriașei cantități de argumente false împotriva existenței farfuriilor zburătoare, emise de eminenți scriitori de science-fiction cum ar fi dr. Isaac Asimov, Ben Bova, Arthur C. Clarke și alții. Pe lângă asta, se pare că sunt printre puținii care au dubii asupra practicanților SETI (după mine, prescurtarea de la Stupid Efort de Investigare), care nu au furnizat niciun fel de date științifice care să justifice ciudatele lor ipoteze asupra tehnologiei, motivațiilor și acțiunilor extratereștrilor și au trădat o crasă ignoranță în ceea ce privește datele OZN reale. Marii lorzi ai literaturii SF și SETI au demonstrat că atacurile lor sunt seci, lipsite de logică și de orice bază reală. E drept că

„fericiți cei săraci cu duhul“, lucru valabil și pentru ei, și pentru cei dispuși să ia spusele lor drept literă de evanghelie.

De asemenea, este util să ne ocupăm într-o măsură oarecare de rezultatele mai multor sondaje de opinie care spulberă definitiv ideea că majoritatea populației – și în special majoritatea oamenilor de știință – nu ar crede în farfuriile zburătoare. Acceptarea acestor idei false i-a descurajat pe mulți să-şi declare propriile observații OZN, a împiedicat mulți oameni de știință să predea cursuri sau să fie îndrumători de teză; iar mulți ziariști nu și-au făcut temele cum se cuvine și nu au mai săpat în amănuntele acestui Watergate cosmic al farfuriilor zburătoare.

Dat fiind că am petrecut atâta timp studiind Incidentul Roswell și documentele Majestic 12, voi aborda separat multe dintre atacurile nejustificate la adresa ambelor cazuri. Există un grup de critici total lipsiți de har, răuvoitori și zgomotoși care servesc lături în cantitate nelimitată și care ignoră permanent faptele din ambele cazuri.

Mi s-au pus peste 40 000 de întrebări despre OZN-uri – multe de tipul *De ce?* – și de aceea mă simt în largul meu ocupându-mă de întrebări cum ar fi:

De ce mușamalizează guvernul?

De ce ar vrea extratereștrii să vină aici, în fundătura asta dintr-un colț izolat al galaxiei?

De ce nu au aterizat încă pe gazonul Casei Albe?

O altă întrebare provocatoare: de unde pot ei să vină? De sub pământ? De pe alte planete ale sistemului nostru solar? Din alte sisteme solare? Din alte galaxii? După părerea mea, acești vizitatori extratereștri (lucru evident pentru oricine a citit *Captured!*) vin fie de pe o planetă din apropierea stelei Zeta 1 Reticuli, sau poate vecina ei Zeta 2. Aceste stele asemănătoare cu Soarele nostru de pe cerul nostru sudic, din constelația Reticulum (adică „Plasa“ pe latinește), sunt cea

mai apropiată pereche de stele cvasisolare din întreaga noastră vecinătate galactică. Se află la doar o optime de an-lumină una față de cealaltă și la cam 39,2 ani-lumină de noi. Și sunt mai bătrâne decât Soarele nostru cu amețitoarea vârstă de *un miliard de ani.* Sunt niște stele foarte deosebite. Nu e de mirare că membrii cultului SETI le ignoră sistematic – excep-tând afirmația stupidă că le-ar fi ascultat cu radiotelescoape-le acum mai bine de zece ani și nu au auzit nimic. Capitolul 6 despre SETI arată de ce această afirmație este cu adevărat stupidă.

Trebuie să spun că pe parcurs am avut parte de mai multe surprize. M-am întreținut în timpul facultății lucrând ca picolo în Catskills, în statul New York, am lucrat ca spălător de vase la o organizație studențească de la Rutgers, chelner (membru de sindicat!) la hotelul Southside din Chicago și pe vremea aceea aveam naivitatea să cred că oamenii de știință și ziariștii sunt niște căutători înverșunați ai adevărului. A reieșit că adesea ei nu sunt. Am o emisiune de comentarii științifice la CBC Radio, aici, în Fredericton, New Brunswick, și adesea mă izbesc de știință de proastă calitate în ziare altfel onorabile. Am ținut conferințe la sute de colegii și adesea am auzit comentarii despre un aspect sau altul al chestiunii OZN, comentarii absolut lipsite de baze științifice, chiar dacă vorbitorul avea un doctorat. Ignoranța este adesea o binecu-vântare și pentru membrii comunității academice. Am aflat, de asemenea, că înainte de a deschide gura trebuie să fii sigur de fapte. O lecție valabilă pentru oricine.

Ca în orice carte nonficțională, *Știința și misterele OZN* dorește să stimuleze, să informeze și să captiveze. De ase-menea, va fi o carte de referință pentru aceia care sunt serios interesați de farfuriile zburătoare și care sunt buimăciți de cantitatea imensă de informații și de dezinformări con-ţinută nu numai în cărțile denigratorilor, ci și în cele ale „credincioșilor“, pe internet, în așa-numitele documentare TV și în emisiunile radiodifuzate.

Nu există o lege atotcuprinzătoare împotriva minciunii. Ca fizician, cred că trebuie să pui întrebările potrivite, să ai o

largă disponibilitate (rezervată) pentru acele chestiuni despre care ai prea puține informații pentru a trage o concluzie științifică, să sapi adânc pentru a găsi răspunsuri.

În fine, mă interesează în mod deosebit acei foști militari care au fost în contact nemijlocit cu extratereștrii și cu navele extraterestre și care consideră că a sosit vremea să spună lucrurilor pe nume, în loc să perpetueze mușamalizarea. Dacă intrați în această categorie, vă rog să luați legătura cu mine. Veți găsi adresa mea și numărul de telefon pe pagina mea web: *www.stantonfriedman.com*. Numele martorilor nu vor fi dezvăluite fără acordul lor.

Au fost 50 de ani absolut fascinanți.

Capitolul 1

Dovezi ale originii extraterestre a farfuriilor zburătoare

Una dintre afirmațiile standard ale denigratorilor OZN este că nu există dovezi că farfuriile zburătoare neidentificate (OZN–urile) sunt nave spațiale extraterestre controlate de ființe inteligente. La urma urmei, spun ei, avem doar povești, de obicei spuse de persoane fără pregătire înaltă, care doresc publicitate. Niciun om de știință nu a văzut un OZN; nu există dovezi radar; nu există dovezi materiale; guvernele nu pot păstra secrete; ceea ce s–a prăbușit la Roswell nu sunt decât un șir de baloane Mogul și așa mai departe. Întâmplător, toate aceste afirmații sunt false. Capitolul de față va înlocui aceste mituri cu fapte.

Toate conferințele mele de tipul „Farfuriile zburătoare SUNT reale“ încep cu următoarele patru concluzii, la care am ajuns după mai bine de 50 de ani de studiu și investigații:

1. Dovezile că planeta Pământ este vizitată de nave spațiale controlate de inteligențe extraterestre sunt copleșitoare. Cu alte cuvinte, *unele* OZN–uri sunt nave spațiale extraterestre. Cele mai multe nu sunt și de acelea nu–mi pasă.
2. Subiectul farfuriilor zburătoare reprezintă un soi de Watergate cosmic. Asta înseamnă că unele persoane din guvernul nostru știu încă din 1947, dacă nu chiar de dinainte de acel an, că *unele* OZN–uri sunt nave extraterestre. În 1947, cel puțin două farfurii zburătoare

s–au prăbușit și câteva cadavre de extratereștri au fost recuperate în New Mexico. Asta nu înseamnă că toată lumea din sistemul guvernamental știe. Pentru a menține un secret, trebuie să restrângi distribuirea lui la cât mai puțini oameni posibil și să impui o puternică politică de tipul „nevoia de a ști". (În capitolul 5 voi dovedi că există o mușamalizare.)

3. Nu există argumente valide împotriva concluziilor 1 și 2, în ciuda unor foarte vehemente aserțiuni ale unui mic grup de foarte zgomotoși negativiști, cum ar fi răposatul Carl Sagan, care mi–a fost coleg timp de trei ani la Universitatea din Chicago. Argumentele lor denigratoare sună frumos. Totuși, dacă examinezi datele, argumentele lor se prăbușesc, pentru că nu sunt susținute de nicio dovadă; în plus, toate dovezile existente le contrazic.
4. Farfuriile zburătoare sunt cel mai important eveniment al mileniului: vizite ale unor nave extraterestre pe Pământ și o reușită ascundere a celor mai importante informații, cadavre și epave, timp de peste 60 de ani.

Mă voi concentra asupra indiciilor. Rareori folosesc cuvântul *dovadă*. Unii susțin că, dacă nu pot prezenta o bucată de farfurie sau un cadavru de extraterestru, nu am nimic cu care să–mi susțin aserțiunile. Am fost foarte surprins, în timpul ultimei mele întrevederi cu Carl Sagan din decembrie 1992, când acesta a susținut că reproductibilitatea este esența metodei științifice. Ulterior, i–am scris lui Sagan o scrisoare în care i–am arătat că există patru tipuri de știință:

1. Da, există o serioasă cantitate de știință efectuată de persoane care imaginează un experiment în care controlează toate variabilele și întregul echipament. Ei fac măsurători și apoi își publică rezultatele, după ce sunt verificate de alții ca ei, își descriu echipamentul, instrumentele și activitatea în detaliu, astfel încât alții să le poată duplica și, posibil, să ajungă la

aceleași concluzii. Acest tip de știință poate aduce satisfacții uriașe și în mod sigur contribuie la progresul cunoașterii. Totuși, ea *nu* este singurul tip de știință.

2. Al doilea tip de știință implică situații în care nu poți controla toate variabilele, dar poți prezice unele dintre ele. De pildă, nu pot dovedi că ocazional Luna se situează exact între Soare și Pământ și aruncă asupra Pământului o umbră, pentru că nu pot controla pozițiile Soarelui, Lunii și Pământului. Ceea ce *pot* face este să prezică momentele în care vor avea loc asemenea eclipse și să fiu gata de măsurători atunci când ele au loc. Toate astea cu speranța că în locul în care am plasat instrumentele vremea îmi va permite să fac o mulțime de măsurători.
3. Un al treilea tip de știință implică evenimente care nu pot fi nici prezise și nici controlate, dar în care poți fi pregătit să faci măsurători în caz că totuși survine ceva. De pildă, se pot plasa seismografe cu o geometrie oarecare pentru a permite măsurări în diverse puncte, în caz de cutremur. Pe când eram la Universitatea din Chicago, un bloc cu emulsie nucleară a fost legat de un balon mare, care a fost lansat când un detector de radiații a indicat că a survenit o furtună solară (ceva ce iarăși nu putem nici produce, nici prezice). Când a fost detectată furtuna, un ins a alergat până la Aerodromul Stagg și a dat drumul balonului. Când balonul a fost recuperat, emulsia a fost examinată cu grijă, pentru a se măsura densitatea, direcția, viteza și masa caracteristică ale particulelor emise de Soare.
4. În fine, există un al patrulea tip de știință, care se folosește de reguli pentru a ataca problemele dificile. Aceste evenimente cer inteligență: prăbușiri de avioane, crime, violuri și accidente rutiere. Nu știm când și unde vor apărea evenimentele, dar știm că vor surveni. Într-un an obișnuit, 40 000 de americani vor muri în accidente de automobil. Nu știm unde și când, așa că rareori avem o cameră TV la fața locului când un

asemenea lucru se petrece. Dar putem culege și evalua informațiile și *post–factum*. Putem determina dacă șoferul avea o concentrație mare de alcool în sânge, dacă au cedat frânele, dacă vizibilitatea era redusă, dacă a avut loc vreun derapaj și așa mai departe. Observarea unor fenomene stranii pe cer cade în această ultimă categorie.

În toate evenimentele din categoria a patra, trebuie să obținem cât mai multe declarații posibil din partea martorilor. Unele depoziții sunt mai valoroase decât altele, poate datorită duratei observației sau poate martorul a fost mai aproape de locul evenimentului, sau poate că posedă o pregătire superioară necesară în observații, sau poate mărturia se coroborează cu dovezi materiale, cum ar fi fotografii sau filme, sau poate indiciile materiale sunt mai consistente cu o mărturie decât cu alta. Întregul nostru sistem legal se bazează pe mărturie – rareori ai parte de o analiză ADN cu precizie absolută. Judecătorii și juriile trebuie să decidă, după interogări încrucișate, cine spune adevărul. În unele state, depoziția unui martor îi poate aduce acuzatului pedeapsa capitală.

Ar trebui să ținem cont de faptul că până și datele instrumentale depind de mărturia celui care a citit indicațiile instrumentelor și de o calibrare adecvată, în condiții standard. Dar tribunalele noastre impun niște limite asupra mărturiilor. De pildă, soția nu poate depune mărturie împotriva soțului. Mai mult, există reguli în ceea ce privește mărturia „din auzite"; regulile privind dovezile legale sunt complexe și detaliate.

În privinţa farfuriilor zburătoare, nu trebuie să uităm că majoritatea pot fi explicate ca fenomene relativ obișnuite în împrejurări neobișnuite, motivul principal fiind acela că majoritatea oamenilor sunt de fapt observatori relativ buni. Problemele apar atunci când se încearcă interpretarea celor observate. Cei care urmăresc cerul noaptea târziu pot fi entuziasmați de o lumină foarte strălucitoare care se mișcă încet. Dacă verificăm poziția planetelor la acel moment, putem afla că lumina era Venus, pentru că știm cu bună

precizie care este unghiul observației, direcția luminii față de observator, viteza relativă redusă, localizarea lui Venus la acel moment și așa mai departe. În trei rânduri, pe când locuiam în California, am fost chemat de persoane care observaseră un obiect neobișnuit ce se deplasa rapid. Am încercat să mă asigur că am toate datele, de pildă: ce oră era? În ce direcție vă uitați? În ce direcție părea că se deplasează? Emitea vreun sunet? Care era mărimea aparentă a obiectului, să spunem, în raport cu Luna? (Luna poate fi acoperită de o aspirină ținută la distanța de un braț.)

Două dintre aceste persoane au vrut să-mi spună că obiectul a fost puțin deasupra dealului din vecinătate. Am subliniat că aceasta este o interpretare, pentru că chiar și niște obiecte uriașe aflate la depărtare pot să apară ca niște obiecte mici aflate în apropiere. În toate cele trei cazuri, am avut senzația că s-a descris de fapt ceva similar cu o rachetă lansată de Garda de Coastă din California la apusul soarelui, rachetă care încă era iluminată de Soare la înălțimea aceea. În toate cele trei cazuri am verificat la Baza Aeriană Vandenberg, care lansează multe rachete pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Într-adevăr, în fiecare dintre cele trei cazuri a avut loc o lansare exact în orele respective. Unul dintre cazuri era interesant în particular, pentru că mai mulți martori se uitau spre ocean de pe o plajă. Ei au descris cele văzute ca fiind un șirag de mărgele. A reieșit că era vorba despre lansarea unui satelit meteorologic cu rachete cu combustibil solid, iar trep-tele erau abandonate una după alta.

Oamenii erau buni observatori. Măcar atât trebuie să recunoaștem: ar fi irațional să spui că oamenii sunt buni observatori atunci când informațiile lor permit identificarea obiectelor observate, dar sunt observatori slabi atunci când nu se poate identifica OZN-ul observat cu un obiect obișnuit.

Categorii

Toate observațiile OZN se pot plasa într-unul din următoarele trei grupuri:

A. Acele rapoarte OZN care, în cele din urmă, după o investigare atentă, se dovedesc a fi OZI (Obiecte Zburătoare Identificate). Este de departe categoria cea mai populată. Subcategoriile includ fenomene astronomice, avioane, baloane, avioane de reclamă, avioane experimentale, vehicule aeriene nepilotate, stoluri de păsări și farse.
B. Acele relatări OZN care furnizează insuficiente date pentru a se trage o concluzie. Dacă citim unele rapoarte vechi, lumea nu era sigură de data sau de ora exactă, alteori nu-și amintește direcția deplasării, culoarea etc. Cu asemenea rapoarte nu poți face mare lucru.
C. NECUNOSCUTELE. Aceste relatări sunt din partea unor observatori competenți, care au văzut pe cer sau la sol obiecte stranii, pe care martorii nu le-au putut identifica și care rămân necunoscute după investigarea efectuată de investigatori competenți. Aspectul obiectelor indică faptul că au fost produse (ceea ce exclude cele mai multe lumini), iar comportamentul în zbor indică faptul că au fost produse altundeva decât pe Pământ. Noi, pământenii, nu putem construi obiecte care arată și se comportă în acest mod. Dacă am putea, am face-o, dat fiind potenţialul militar al acestor nave.

Nu uitați: întrebarea nu este: *sunt toate OZN-urile nave extraterestre?* Întrebarea este: *există printre OZN-uri și nave extraterestre?* După cum vom vedea, răspunsul meu este un da categoric.

Dacă nu ești avertizat, pe parcurs te așteaptă niște capcane logice. Unii vor vrea să susțină: „Nu este rezonabil să spunem că, dacă cele mai multe OZN-uri pot fi identificate în ultimă instanță, toate vor fi identificate?“. Gândiți-vă la

asta numai o clipă. Ar fi rezonabil să spui că nimeni nu are peste doi metri și zece, pentru că majoritatea oamenilor sunt mult mai scunzi? Sau că nu există izotopi fisionabili, pentru că majoritatea nu sunt; sau că nimeni nu are SIDA, pentru că majoritatea oamenilor nu au SIDA; că nu există substanțe chimice care vindecă boli, pentru că majoritatea nu o fac? Evident, de la bun început învățăm să ne concentrăm asupra datelor relevante pe care le avem la îndemână. Antrenorul echipei de baschet este perfect conștient că sunt mult mai mulți oameni mai scunzi de 2,10 metri decât mai înalți. Dar știe că există și indivizi peste 2,10 metri. Pe când mă aflam la New Brunswick, New Jersey, la Universitatea Rutgers, dr. Selman Waksman de la departamentul de microbiologie colecta mostre de sol din lumea întreagă, în căutarea unor substanțe chimice cu proprietăți medicale. După ce a verificat multe mii de culturi de sol, el a făcut o descoperire majoră: streptomicina, primul medicament care a vindecat tuberculoza.

Pentru munca lui, a fost recompensat în 1952 cu Premiul Nobel. Ulterior au fost descoperite și alte antibiotice; cele mai multe dintre culturi au fost nefolositoare. Minerii știu că merită să sapi doar dacă la o tonă de steril există măcar 15 grame de aur. Asta înseamnă mai puțin de 0,0015 la sută din întregul minereu.

Am aflat destul de devreme, pe când lucram la proiectarea și testarea de scuturi de radiație pentru sisteme de propulsie nucleare pentru avioane și alte reactoare nucleare compacte, că imensa majoritate a radiațiilor gamma și a neutronilor produși în reactor se absorb în învelișul de protecție al reactorului. Dar eu trebuia să mă concentrez asupra minusculului procent care penetrează învelișurile dacă voiam să-i protejez pe membrii echipajului. Cazurile care contează sunt cele de categoria C: NECUNOSCUTELE.

Deci se pune problema cum găsim NECUNOSCUTELE. Multe cărți discută despre cazuri individuale; cum poate un cititor să le evalueze? Există zeci de mii de articole de ziar și

Dacă ți-a plăcut, intră pe
www.elefant.ro/ebooks
descarcă volumul și citește mai departe!